

Γενική περιγραφή περιεχομένου:

Η συγκεκριμένη εργασία στόχο έχει να βοηθήσει τα παιδιά της μικρής ηλικίας να κατανοήσουν το σώμα τους μέσα από παιγνιώδη τρόπο, ο οποίος όμως δεν στερείται παιδαγωγικής προσέγγισης. Για το σχεδιασμό και την ανάπτυξη της προτεινόμενης παιδαγωγικής δραστηριότητας, αξιοποιήθηκαν κάποιες θεωρίες μάθησης με χρήση συγκεκριμένων λογισμικών.

Ένας βασικός θεωρητικός άξονας στον οποίο δομήθηκε η συγκεκριμένη εργασία είναι η ανακαλυπτική μάθηση του Bruner, σύμφωνα με τον οποίο τα τρία στάδια της διανοητικής ανάπτυξης είναι:

α. Πραξιακό, όπου το άτομο μαθαίνει για τον κόσμο μέσω των ενεργειών πάνω στα αντικείμενα.
β. Εικονικό, όπου η μάθηση εμφανίζεται μέσα από τη χρησιμοποίηση των προτύπων και των εικόνων.
γ. Συμβολικό, που περιγράφει την ικανότητα να μπορεί κάποιος να σκέφτεται με αφηρημένους όρους. Ο δάσκαλος- εμψυχωτής, δεν παρέχει έτοιμες τις πληροφορίες στο μαθητή αλλά τον βοηθά μέσω της προσωπικής διερεύνησης να ανακαλύψει τι υπάρχει πίσω από τα φαινόμενα. Έτσι ο μαθητής με την υιοθέτηση της ανακαλυπτικής μεθόδου (πείραμα, δοκιμή, επαλήθευση ή διάψευση), την ανάπτυξη των απαραίτητων εσωτερικών κινήτρων και με τη συμβολή του δασκάλου -διευκολυντή συμμετέχει στην παραγόμενη γνώση και ανακαλύπτει τον κόσμο.

Με τις δυνατότητες που του προσφέρονται από τις νέες τεχνολογίες έρχεται σε επαφή με κείμενα, εικόνες, βίντεο και παιγνιώδη φύλλα εργασίας που του προσφέρουν όχι μόνο τις πληροφορίες που προβλέπει το αναλυτικό πρόγραμμα για το συγκεκριμένο θέμα, αλλά και ερεθίσματα για να διερευνήσει προσωπικά το θέμα και να διαχειριστεί τις πληροφορίες όπως ο ίδιος επιθυμεί. Μια τέτοια διαδικασία κρίνεται ότι προσφέρει περισσότερες ευκαιρίες για βιωματική μάθηση, αφού το παιδί είναι ενεργό υποκείμενο που με τις πράξεις του, που ανταποκρίνονται περισσότερο στα ενδιαφέροντα του, διαμορφώνει τη γνωστική του πραγματικότητα. Ακόμα ενθαρρύνεται να οικοδομήσει γνώσεις και έννοιες με ένα περισσότερο προσωπικό και συμμετοχικό τρόπο από αυτόν που η παραδοσιακή διδασκαλία μπορεί να του προσφέρει, γιατί αφενός διαχειρίζεται την ποσότητα των πληροφοριών δέχεται και αφετέρου την προσαρμόζει στα χρονικά όρια που εξυπηρετούν τον ίδιο.

Ένας σημαντικός άξονας στον οποίο αναφέρεται η συγκεκριμένη εργασία είναι ο εποικοδομισμός (constructivism), που θεωρείται η πιο κατάλληλη θεωρία μάθησης. Σύμφωνα με τις αρχές του εποικοδομισμού, η μάθηση είναι μία υποκειμενική και εσωτερική διαδικασία οικοδόμησης νοημάτων και θεωρείται το αποτέλεσμα οργάνωσης και προσαρμογής των νέων πληροφοριών σε ήδη υπάρχουσες γνώσεις. Αναγνωρίζει δηλαδή ότι τα παιδιά, πριν ακόμα πάνε στο σχολείο, διαθέτουν γνώσεις και το σχολείο πρέπει να βοηθήσει να οικοδομηθούν νέες γνώσεις πάνω σε αυτές που ήδη κατέχουν. Λόγω της σχετικότητας, της προσωρινότητας και της συνεχής μεταβολής της γνώσης και της εμπειρίας, η φύση της ανθρώπινης αντιληπτικής, μαθησιακής και επικοινωνιακής διαδικασίας δεν είναι αντικειμενική και ίδια για όλους. Γι' αυτό το λόγο τόσο η γνώση όσο και η μάθηση δεν αποκτώνται ούτε μεταβιβάζονται αλλά κατασκευάζονται με τη γνωστική συμμετοχή των προσώπων μέσα από την αλληλεπίδραση με το κοινωνικό τους περιβάλλον. Κεντρικό ρόλο έχει ο μαθητής, που αναλαμβάνει ενεργό ρόλο στην οικοδόμηση της γνώσης του. Έπειτα, η πρότερη γνώση του μαθητή θα πρέπει να τροποποιηθεί και να επεκταθεί, ως αποτέλεσμα της μάθησης. Πρέπει να σημειωθεί ότι, ο δάσκαλος αναλαμβάνει έναν υποστηρικτικό-συμβουλευτικό ρόλο στη δραστηριότητα των μαθητών.

Παράλληλα, αξιοποιείται λόγω της μικρής ηλικίας στην οποία αναφέρεται η εργασία, ο συμπεριφορισμός. Σύμφωνα με αυτόν, η μάθηση ορίζεται ως μία αλλαγή στη συμπεριφορά του μαθητή που προκύπτει μέσω εμπειριών και ασκήσεων που τίθενται από το δάσκαλο. Η μάθηση συντελείται με την ενίσχυση της επιθυμητής συμπεριφοράς είτε μέσω της αμοιβής της (θετική ενίσχυση) είτε μέσω της τιμωρίας (αρνητική ενίσχυση). Κεντρικοί είναι οι ρόλοι του δασκάλου, ως μεταδότη της γνώσης στους μαθητές και παράγοντα που ενισχύει την επιθυμητή συμπεριφορά, αλλά και των διδακτικών στόχων του μαθήματος που διατυπώνονται με τη μορφή συμπεριφορών, που οι μαθητές πρέπει να προσπαθήσουν να αναπτύξουν.

Τέλος καθοριστική είναι και η θεωρία του Vygotsky, ο οποίος υποστήριξε ότι η νοητική ανάπτυξη είναι μία διαδικασία άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορικοκοινωνική διάσταση και το πολιτισμικό πλαίσιο, μες στο οποίο λαμβάνει χώρα. Η μάθηση θεωρείται διαδικασία κοινωνικής αλληλεπίδρασης. Το άτομο μέσα από τη συνεργασία με άλλα άτομα αναπτύσσει ικανότητες και δεξιότητες που διαφορετικά θα βρίσκονταν σε λανθάνουσα κατάσταση εξέλιξης. Ο Vygotsky εισήγαγε την έννοια της ζώνης της επικείμενης ανάπτυξης. Ο ρόλος του δασκάλου είναι σημαντικός, διότι ο δάσκαλος δεν παρέχει απλώς πληροφορίες ούτε παροτρύνει τον μαθητή αλλά είναι ο διαμεσολαβητής στη διαδικασία της μάθησης.